

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1SZa/19/2015
Identifikačné číslo spisu:	1015201570
Dátum vydania rozhodnutia:	16.11.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Igor Belko
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:1015201570.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a členov senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca, PhD. a JUDr. Jany Henčekovej, PhD. v právnej veci navrhovateľky: A. W., nar. XX.XX.XXXX, štátna príslušnosť: Afgánska islamská republika, a zúčastneného maloletého cudzinca, ktorého je navrhovateľka zákonným zástupcom: L. W., nar. XX.XX.XXXX, štátna príslušnosť: Afgánska islamská republika, zastúpeného Centrom právnej pomoci, Námestie slobody 12, Bratislava, proti odporcovi: Prezídium policajného zboru, Úrad hraničnej a cudzineckej polície, Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Banská Bystrica, Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Žilina, Kuzmányho 26, Žilina, o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu odporcu, o odvolaní proti rozhodnutiu Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Sp/91/2015-26 zo dňa 01.10.2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Sp/91/2015-26 zo dňa 01.10.2015 m e n í tak, ž e rozhodnutie odporcu č. p. PPZ-HCP-BB7-72-040/2015-AV zo dňa 25.08.2015 z r u š u j e .

Navrhovateľke právo na náhradu trov konania n e p r í z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Predmet konania

Krajský súd napadnutým rozhodnutím potvrdil rozhodnutie odporcu č. PPZ-HCP-BB7-72-040/2015-AV zo dňa 25.08.2015, ktorým bola predĺžená lehota zaistenia navrhovateľky v súlade s ust. § 88 ods. 4 zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o pobyte cudzincov“) a to dňom 29.08.2015 do 29.11.2015, t. j. o 3 mesiace z dôvodu nemožnosti realizácie readmisie na územie Maďarskej republiky, nakoľko ÚPCZ Medveďov neeviduje odpoveď príslušných policajných orgánov v Maďarsku, na základe ktorého by bolo možné realizovať odovzdanie navrhovateľky, a navrhovateľka bola ponechaná v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov.

V predmetnom konaní navrhovateľka namietala nesprávne právne posúdenie veci, nedostatočne zistený skutkový stav a nepreskúmateľnosť rozhodnutia odporcu.

Súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia odporcu, vychádzajúc z jednotlivých námietok uvedených v opravnom prostriedku navrhovateľky skonštatoval, že preskúmané rozhodnutie je vecne správne a navrhovateľkou podané námietky voči nemu uvedené v jej opravnom prostriedku neobstoja.

V dôvodoch rozhodnutia krajský súd k námietke, že z rozhodnutia odporcu nevyplyva, či navrhovateľka požiadala o medzinárodnú ochranu v niektorej krajine EÚ, a že odporca sa obmedzil len na konštatovanie a vyjadrenie navrhovateľky, uviedol, že odporca overil vyjadrenia navrhovateľky, že nepožiadala o medzinárodnoprávnu ochranu v Maďarsku prostredníctvom Spoločného kontaktného pracoviska Čunovo - Rajka pod č. p.: PPZ-MPS-CUN-5260/2015- BOG/17985 zo dňa 27.7.2015 a zistil, že navrhovateľka sa nenachádza v evidenciách cudzineckej polície a Migračného úradu Maďarska. Teda navrhovateľka nie je žiadateľom o azyl v Maďarsku. Odporca lustráciou navrhovateľky zo dňa 20.9.2015 v informačnom systéme MV SR zistil, že navrhovateľka nemá záznam o tom či žiadala o medzinárodnoprávnu ochranu v niektorom zo štátov EÚ. Z uvedeného mal za preukázané, že navrhovateľka nepožiadala o azyl v Maďarsku, a na územie Slovenskej republiky vstúpila neoprávnene z územia Maďarska.

Podľa názoru krajského súdu neobstoja navrhovateľkina námietka o spoľahlivo nezistenom stave veci. Odporca riadne zistil skutkový stav, dôvodom zaistenia bolo začaté konanie vo veci návratu navrhovateľky na územie Maďarskej republiky podľa Dohody medzi vládou Slovenskej republiky a vládou Maďarska o readmisii osôb na spoločnej hranici č. 30/2004 Z. z. (ďalej len „dohoda o readmisii“).

K námietke, že navrhovateľke nemôže byť na ujmu to, že požadovaná zmluvná strana nereaguje na žiadosť žiadajúcej strany o readmisiu, krajský súd uviedol, že odporca v súlade s ust. § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov predĺžil dĺžku zaistenia do doby riadneho odovzdania navrhovateľa v rámci readmisie na územie Maďarska, najdlhšie do 29.11.2015. Táto doba zaistenia je nevyhnutná na vykonanie úkonu vrátenia podľa medzinárodnej zmluvy s poukazom aj na nepriaznivú súčasnú situáciu v oblasti nelegálnej migrácie na území Maďarska. V danom prípade bolo preukázané, že navrhovateľka má na území Slovenskej republiky neoprávnený pobyt a preto je nutné vykonať jej vrátenie do krajiny odkiaľ nelegálne pristavala.

K námietke neodôvodnenia stanovenej dĺžky zaistenia, krajský súd uviedol, že v danej veci predĺženie lehoty zaistenia navrhovateľky je účelné a efektívne, pretože táto nelegálne prekročila hranicu z Maďarska na územie Slovenskej republiky. Krajský súd poukázal na to, že efektívnosť zaistenia spočíva v odovzdaní navrhovateľky v určenom čase a zabezpečenie jej odchodu z Slovenskej republiky, kde sa nachádza nelegálne. Ak by navrhovateľka nebola zaistená, pokračovala by do iných krajín Únie nelegálne, a nebolo by možné odovzdanie, ktoré závisí od vyjadrenia požiadanej strany. K zabezpečeniu realizácie readmisie navrhovateľky na územie Maďarska bolo potrebné spôsobom zaistenia, nakoľko cieľovou krajinou navrhovateľky je Nemecko a preto je predpoklad, že navrhovateľka po prepustení zo zaistenia ujde na územie Nemecka.

Krajský súd k námietke navrhovateľky, že odporca nedostatočne skúmal a odôvodnil alternatívy k zaisteniu, keď stručne konštatoval, že navrhovateľka nesplnila podmienku podľa ust. § 89 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov a nezaoberal sa tým, že ide o rodinu s maloletými deťmi, uviedol, že odporca sa zaoberal alternatívami zaistenia, pričom vychádzal zo skutočností, že navrhovateľka nepreukázala finančné zabezpečenie pobytu vo výške podľa § 6 zákona o pobyte cudzincov. Mal za to, že navrhovateľka nie je schopná zabezpečiť si nehnuteľnosť na bývanie a finančné prostriedky na pokrytie pobytu pre seba.

K námietke navrhovateľky, že odporca nedostatočne zväžil umiestnenie navrhovateľky a jej rodiny aj s

ohľadom na maloleté dieťa vo vhodnejšom Útvare policajného zaistenia v Sečovciach, krajský súd uviedol, že dňa 08.09.2015 Útvar policajného zaistenia Medveďov eskortoval navrhovateľku a umiestnil ju v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov v Sečovciach.

Krajský súd v dôvodoch napadnutého rozsudku zhodnotil, že odporca správne vychádzal z jemu dostupných informácií a tieto objektívne posúdil, najmä z pohľadu dôveryhodnosti osoby navrhovateľky a posudzoval aj relevantnosť dôvodov na jej strane v súvislosti so zaistením tejto osoby. V tejto súvislosti krajský súd uviedol aj to, že povinnosť zistiť skutkový stav veci podľa § 32 zákona č. 71/1967 Zb. (ďalej len „správny poriadok“) má odporca len v rozsahu dôvodov, ktoré navrhovateľka v priebehu správneho konania uviedla.

Na záver krajský súd skonštatoval, že preskúmané rozhodnutie odporcu ako aj konanie, ktoré jeho vydaniu predchádzalo, je plne v súlade so zákonom o pobyte cudzincov, ako aj správnym poriadkom. Odporca pred jeho vydaním riadne zistil skutkový stav (v súlade s § 32 ods. 1 správneho poriadku), odôvodnenie rozhodnutia je dostatočné, zrozumiteľné obsahujúce všetky zákonom požadované náležitosti (§ 47 správneho poriadku) ako aj uvedenie skutočností, ktoré boli podkladom pre vydanie rozhodnutia, je z neho zrejmé akými úvahami bol vedený odporca pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval a taktiež to, ako sa vyrovnal s vyjadreniami navrhovateľky.

II.

Odvolaie námietky navrhovateľky

Proti uvedenému rozhodnutiu krajského súdu podala navrhovateľka včas odvolanie z dôvodu podľa § 205 ods. 2 písm. b) zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „O.s.p.“), teda že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Navrhovateľka v podanom odvolaní namietala aj na nedostatočne zistený skutkový stav veci, jej následné nesprávne právne posúdenie odporcom a nepreskúmateľnosť rozhodnutia odporcu.

Navrhovateľka poukázala na konštantnú judikatúru všeobecných súdov SR ako aj Ústavného súdu SR, v zmysle ktorej aby mohlo byť pozbavenie osobnej slobody zákonné, musí byť súčasne efektívne a účelné. Zároveň je správny orgán v rámci rozhodovania o zaistení povinný skúmať, či zaistením osoby je naplnený účel vyplývajúci z príslušných zákonných ustanovení a či rozhodnutím o zaistení nedošlo k neprimeranému zásahu do práv účastníka, chránených aj inými právnymi predpismi.

S poukazom na uvedené namietala, že z rozhodnutia odporcu nevyplýva, že by zisťoval, či navrhovateľka požiadala o medzinárodnú ochranu v niektorej krajine EÚ, odporca sa obmedzil iba na konštatovanie a vyjadrenia odporcu. Podľa názoru navrhovateľky bol odporca povinný overiť jej vyjadrenia o tom, že nepožiadala o medzinárodnoprávnú ochranu v Maďarsku.

S odkazom na článok 4 Oznámenia Ministerstva zahraničných vecí SR č. 30/2004 Z. z. Dohoda medzi vládou Slovenskej republiky a vládou Maďarskej republiky o readmisii osôb na spoločnej štátnej hranici (ďalej len "Dohoda o readmisii") upravujúci lehoty, v ktorých sú zmluvné strany povinné vec vybaviť, má navrhovateľka za to, že jej nemôže byť na ujmu to, že požiadaná zmluvná strana nereaguje na žiadosť žiadajúcej strany o readmisii. Aj z tohto dôvodu považuje napadnuté rozhodnutie za nezákonné.

Ďalej navrhovateľka namietala neprimeranosť dĺžky zaistenia. Podľa jej názoru je stanovená dĺžka nedostatočne odôvodnená existujúcimi skutočnosťami. Poukázala na judikatúru všeobecných súdov SR, z ktorej vyplýva požiadavka aby správny orgán zdôvodnil, prečo je potrebná práve stanovená dĺžka zaistenia a súčasne ju určil presne a výstižne. Z formulácie zákona, že cudzinec môže byť zaistený "na čas nevyhnutne potrebný", je tiež potrebné vyvodiť, že dĺžka zaistenia musí byť tiež náležite odôvodnená existujúcimi skutočnosťami v konkrétnom prípade, ktoré odôvodňujú takýto čas nevyhnutne potrebný na zaistenie cudzinca.

Podľa navrhovateľky odporca v napadnutom rozhodnutí nijakým spôsobom neodôvodnil stanovenú dĺžku doby zaistenia. S poukazom na uvedené namietala, že rozhodnutie odporcu trpí vadou, ktorá ovplyvňuje zákonnosť celého rozhodnutia, pretože doba zaistenia je esenciálnou zložkou inštitútu zaistenia. Napadnuté rozhodnutie odporcu je preto s ohľadom na stanovenú dĺžku doby zaistenia nepreskúmateľné.

Z uvedených dôvodov navrhovateľka žiadala, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie krajského súdu zmenil tak, že rozhodnutie odporcu zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie.

III.

Vyjadrenie odporcu k odvolaniu

Odporca vo svojom vyjadrení k odvolaniu uviedol, že po celú dobu zaistenia postupoval odporca v zmysle ustanovenia § 90 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov a skúmal, či trvá účel zaistenia.

Dňa 16.10.2015 bolo zistené že, navrhovateľka sa nachádza v evidenciách polície a migračného úradu Maďarskej republiky ako žiadateľka o azyl. Na základe tejto informácie bolo dňa 16.10.2015 cestou Migračného úradu MV SR Slovenskej republiky zistené, že navrhovateľka spĺňa podmienky na začatie konania podľa Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26.06.2013, ktorým sa stanovujú kritéria a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jednom z členských štátov (Dublinské konanie).

Odporca sa s tvrdením navrhovateľky, že sa obmedzil iba na konštatovanie a že jeho vyjadrenia sú zavádzajúce nestotožnil, nakoľko lustráciou v informačných systémoch Policajného zboru zo dňa 27.07.2015 a zo dňa 26.10.2015 bolo zistené, že navrhovateľka na území Slovenskej republiky nemá udelené žiadne povolenie na pobyt. Taktiež nie je žiadateľom o azyl na území Slovenskej republiky.

Odporca konštatoval, že dokazovaním a na základe získaných podkladov sa preukázalo, že boli splnené podmienky § 82 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov, pretože navrhovateľka má neoprávnený pobyt na území Slovenskej republiky a členských štátov. Z uvedeného dôvodu dňa 28.07.2015 v zmysle § 82 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov správny orgán vydal účastníkovi konania rozhodnutie o administratívnom vyhostení s určením zákazu vstupu na dobu 2 (dva) roky pod č. p.: PPZ-HCP-BB7-72-16/2015-AV.

Z uvedených dôvodov bolo voči navrhovateľke začaté správne konanie vo veci zaistenia, s ktorým bola oboznámená za prítomnosti tlmočníka z jazyka dari, čo vzala na vedomie a vlastnoručne podpísala. Z uvedeného dôvodu bolo dňa 28. júla 2015 v zmysle § 88 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov správnym organom vydané rozhodnutie o zaistení navrhovateľky pod č. PPZ-HCP-BB7-72-019/2015-AV a po pretlmočení do jazyka dari potvrdila prevzatie rozhodnutia vlastnoručným podpisom.

Odporca súčasne poukázal na to, že konanie o zaistení a konanie o administratívnom vyhostení sú síce dve odlišné konania, ale v žiadnom prípade nie sú úplne nezávislé či izolované.

Odporca s poukazom na ust. § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov predĺžil dobu zaistenia do doby riadneho odovzdania navrhovateľky v rámci readmisie na územie Maďarska, najdlhšie však do dňa 29.11.2015. Uvedenú dobu zaistenia odporca považuje za nevyhnutnú a oprávnenú na vykonanie úkonu vrátenia podľa medzinárodnej zmluvy vzhľadom aj na nepriaznivú súčasnú situáciu v oblasti nelegálnej migrácie na území Maďarska a v okolitých členských štátoch.

Doba zaistenia, ktorá je esenciálnou zložkou inštitútu zaistenia sa môže skrátiť, pričom presná doba zaistenia sa nedá konkrétne a taxatívne určiť, pretože závisí od viacerých faktorov, ako je aj zabezpečenie a vybavenie všetkých náležitostí potrebných k reálnemu fyzickému odovzdaniu navrhovateľky na územie Maďarska, ktoré vykoná iný útvar Policajného zboru.

Odporca uviedol, že počas celej doby zaistenia skúma, či trvá účel zaistenia.

Odporca sa zaoberal aj uvedenou podmienkou pre predĺženie lehoty zaistenia účastníka konania. Navrhovateľka bola oboznámená, že bude odovzdaná na územie štátu, z ktorého pricestovala nelegálne. Touto krajinou je Maďarsko, čo bolo odporcom dokázané. Preto nebránia závažné dôvody, aby výkon odovzdania v rámci readmisie do Maďarska nebol zrealizovaný a možný. Odporca pri stanovení dĺžky predĺženia lehoty zaistenia určil konkrétnu dobu zaistenia.

Odporca trval na tom, že predĺženie lehoty zaistenia účastníka konania je účelné a efektívne, pretože navrhovateľka je osobou, ktorá nelegálne prekročila štátnu hranicu z Maďarska na územie Slovenskej republiky, pričom pokračovala v ceste aj do iného štátu Únie. Efektívnosť spočíva hlavne v bezproblémovom odovzdaní navrhovateľky v konkrétnom čase za prítomnosti orgánu Policajného zboru. Týmto sa dosiahne riadne a fyzické odovzdanie a zabezpečí sa jej odchod z územia Slovenskej republiky, kde sa nachádza nelegálne a ktoré by nepredĺžením lehoty zaistenia nebolo možné. Navrhovateľka sa nemienila dobrovoľne vrátiť na územie Maďarska, ale chcela ďalej cestovať nelegálne. Efektívnosťou a účelnosťou predĺženia lehoty zaistenia je aj ochrana záujmov Slovenskej republiky vo vzťahu k nelegálnosti pobytu a povinnosťou odovzdania navrhovateľky v rámci readmisného konania na územie iného štátu za prítomnosti orgánu Policajného zboru Slovenskej republiky. Z dôvodu, ak by nebola navrhovateľka zaistená a predĺžená lehota zaistenia, pokračovala by do iných krajín Únie taktiež nelegálne, ako to mala v úmysle a nebolo by možné riadne odovzdanie, ktorého čas závisí od vyjadrenia požiadanej strany. Do uvedenej doby je preto potrebné predĺžiť lehotu zaistenia.

Odporca sa zaoberal aj alternatívami k zaisteniu, a podľa jeho názoru navrhovateľka nesplnila podmienku podľa § 89 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov, pretože nepreukázala finančné zabezpečenie pobytu vo výške podľa § 6 zákona o pobyte cudzincov. Taktiež je zrejmé z doterajšieho spôsobu života, že navrhovateľka nie je schopná si zabezpečiť primeranú nehnuteľnosť na bývanie, prípadne primerané ubytovanie počas pobytu na území Slovenskej republiky a finančné prostriedky na pokrytie pobytu pre seba. Predchádzajúcim pobytom a životom v inej krajine, resp. v krajine pôvodu si nevytvorila dostatočné finančné prostriedky a pokrytie svojho ďalšieho pobytu na území Slovenskej republiky, čo vyplýva z jej súčasnej finančnej situácie a nelegálneho pobytu. Taktiež sa v zápisnici o vyjadrení spísanej dňa 28.07.2015, resp. 25. augusta 2015 na správnom orgáne vyjadrila, že ďalšie finančné prostriedky si na území Slovenskej republiky nevie zabezpečiť.

S tvrdením navrhovateľky, že odporca určil príliš dlhú dobu zaistenia sa taktiež nestotožnil nakoľko podľa § 88 ods. 4 a zákona o pobyte cudzincov je uvedené, že štátny príslušník tretej krajiny môže byť zaistený až na šesť mesiacov. Policajný útvar je oprávnený počas tohto obdobia opakovane predĺžiť zaistenie, ale celkový čas zaistenia nesmie presiahnuť šesť mesiacov.

Odporca po opätovnom zhodnotení všetkých zistených skutočností, ktoré hodnotil jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľky nie je dôvodné. S poukazom na vyjadrenie, citované právne predpisy a judikatúru slovenských súdov navrhol, aby najvyšší súd rozsudok krajského súdu potvrdil.

IV.

Argumentácia rozhodnutia správneho orgánu

Odporca v konaní o zaistení cudzinca na základe rozhodnutia o zaistení navrhovateľky podľa § 88 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov pod číslom PPZ-HCP-BB7-72-019/2015-AV zo dňa 28.07.2015 rozhodnutím č. PPZ-HCP-BB7-72-040/2015-AV zo dňa 25.08.2015 predĺžil lehotu zaistenia navrhovateľky podľa § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov dňom 29.08.2015 najviac do 29.11.2015, t. j. o 3 mesiace z dôvodu nemožnosti realizácie readmisie na územie Maďarskej republiky, nakoľko ÚPZC Medveďov neviduje odpoveď príslušných policajných orgánov Maďarsku, na základe ktorého by bolo možné zrealizovať odovzdanie navrhovateľky. Zároveň rozhodol o ponechaní navrhovateľky v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov.

Uviedol, že po prevzatí navrhovateľky dňa 27.07.2015 v čase o 15:30 hod. vykonaného medzi príslušníkmi Krajského riaditeľstva Polície Stredočeského kraja, Odboru cudzineckej polície, Oddelenia pobytovej kontroly, pátrania a eskort Praha na bývalom hraničnom priechode medzi Českou republikou a Slovenskou republikou Mosty u Jablunkova - Svrčinovec príslušníkom správneho orgánu vzniklo podozrenie, že sa táto dopustila priestupku v zmysle § 118 ods. 1 písm. a) zákona o pobyte cudzincov a to tým, že má neoprávnený pobyt na území Slovenskej republiky, pričom nelegálne vstúpila z územia Maďarska na územie Slovenskej republiky bez cestovného dokladu, bez víza alebo povolenia na pobyt, ktoré by ju oprávňovali na vstup a pobyt. Na základe uvedeného, bola eskortovaná na vecne a miestne príslušný správny orgán, ktorým je Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Žilina (odporca).

Lustráciou v informačných systémoch Policajného zboru bolo zistené, že navrhovateľka na území Slovenskej republiky nemá udelené žiadne povolenie na pobyt (trvalý, prechodný resp. tolerovaný). Taktiež nie je žiadateľom o azyl na území Slovenskej republiky.

Na základe odpovede zo Spoločného kontaktného pracoviska Čunovo - Rajka pod č. p.: PPZ-MPS-CUN-5260/2015-BOG/17985 zo dňa 27. júla 2015 bolo zistené, že navrhovateľka sa nenachádza v evidenciách cudzineckej polície a Migračného úradu Maďarska.

Na základe žiadosti o prevzatie pod číslom KRPS-257552/ČJ-2015-010022 zo dňa 26.07.2015, následného prevzatia navrhovateľky a podkladov, ktoré predložila polícia Českej republiky k žiadosti o jej odovzdanie bolo zistené, že dňa 26.07.2015 o 03:45 hod. bola navrhovateľka kontrolovaná a zadržaná políciou Českej republiky v medzinárodnom vlaku EN 476 Metropol, na trase Budapešť - Bratislava - Brno - Praha - Berlín, na vlakovej stanici Kolín pričom nevedela preukázať oprávnenie na pobyt. Východzia krajina bola Maďarsko a cieľová Spolková republika Nemecko. Následne z dôvodu neoprávneného pobytu na území Českej republiky bola odovzdaná políciou Českej republiky na územie Slovenskej republiky v rámci readmisného konania.

Oporca skonštatoval, že navrhovateľka ako štátny príslušník Afganistanu nie je oslobodená od vízovej povinnosti v zmysle zákona o pobyte cudzincov, ako aj v zmysle Nariadenia Rady (ES) číslo 539/2001 uvádzajúce zoznam tretích krajín, ktorých štátni príslušníci musia mať víza pri prekračovaní vonkajších hraníc členských štátov a krajín, ktorých štátni príslušníci sú oslobodení od tejto povinnosti, Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) číslo 562/2006 ktorým sa ustanovuje kódex Spoločenstva o pravidlách upravujúcich pohyb osôb cez hranice (Kódex schengenských hraníc). V prípade legálneho vstupu a pobytu na územie Slovenskej republiky musí navrhovateľka spĺňať vyššie uvedené podmienky, mať platný cestovný doklad opatrený platným vízom, alebo povolením na pobyt v jednotnom formáte.

Dňa 28. júla 2015 po predvedení na správny orgán bola s navrhovateľkou v zmysle § 22 ods. 1 správneho poriadku spísaná zápisnica o podaní vyjadrenia evidovaná pod číslom PPZ-HCP-BB7-72-013/2015-AV. Zápisnica bola spísaná za prítomnosti tlmočníka z jazyka dari do slovenského jazyka a naopak, ktorý nie je zapísaný v zozname znalcov a tlmočníkov vedenom na Ministerstve spravodlivosti Slovenskej republiky. Do zápisnice o podaní vyjadrenia sa navrhovateľka vyjadrila, že ustanovenému tlmočníkovi rozumie a súhlasí s tlmočením, nepožaduje na správnom orgáne prítomnosť právneho zástupcu, nemá žiadne zdravotné problémy a nežiada o lekárske vyšetrenie. Ďalej v zápisnici uviedla, že z domovskej krajiny Afganskej islamskej republiky vycestovali asi v roku 2011, pričom žili asi štyri roky v Iránskej islamskej republike. Potom sa vydali na cestu do Európy, pričom išli cez Turecko, Grécko, Macedónsko, Srbsko do Maďarska. Celá cesta im trvala asi dva mesiace. V Maďarsku si chceli kúpiť lístok do Nemeckej spolkovej republiky, pričom mali ako cieľovú stanicu vytýčené mesto Frankfurt nad Mohanom. Chceli požiadať o udelenie azylu v Nemecku, nakoľko doma v Afganistane je vojna a chcú ako rodina žiť v mieri, preto všetci siedmi príbuzní cestujú spolu. Cez ktoré mestá a krajiny išli si dobre nepamätá. Vo všetkých krajinách cez ktoré prechádzali ich kontrolovali policajti, pričom na nich len pozreli a povedali, že majú ísť ďalej. Maďarskú hranicu prešli nelegálne pešo mimo vyznačený hraničný priechod, kde nebola hranica kontrolovaná políciou. Po prekročení hranice sa dobrovoľne prihlásili na políciu. V Maďarsku boli nútení podpísať nejaké dokumenty, nakoľko ich chceli deportovať do

Afganistanu. Boli im taktiež odobraté odtlačky. Poslali ich do tábora, lenže oni si kúpili lístok na vlak, lebo chceli cestovať do Nemeckej republiky. Ich cieľovou krajinou bolo Nemecko, keby ich Nemci nezobrali, tak nevie, čo by robili.

Ďalej uviedla, že v domovskej krajine je vojna a nechce sa tam vrátiť. V Turecku, ako krajine kde naposledy pobudla jej nehrozí žiadne nebezpečenstvo. Z týchto dôvodov sa môže vrátiť do Tureckej republiky. Doposiaľ v žiadnej krajine vedome nepožiadala o udelenie azylu a ani na území Slovenskej republiky nechcela o azyl požiadať. O asistovaný dobrovoľný návrat do domovskej krajiny nechcela požiadať. Taktiež nežiadala o informovanie o svojej situácii domovský štát, ani mimovládnu organizáciu.

Na základe zistených skutočností, boli následne po spísaní zápisnice o podaní vyjadrenia navrhovateľky, zhromaždení ďalších dôkazov a preštudovaní všetkých podporných a získaných podkladov a dokumentov, kontaktované príslušné štátne orgány Maďarska so žiadosťou o prijatie navrhovateľky v zmysle Dohody medzi vládou Slovenskej republiky a vládou Maďarskej republiky o readmisii osôb na spoločnej hranici číslo 30/2004 Z. z. pod č. p.: PPZ-HCP-BB7-72- 028/2015-AV. Odovzdanie bolo navrhnuté na deň 29. júla 2015 o 13:00 hod. na Spoločnom kontaktnom pracovisku Slovenské Čunovo - Rajka.

Dokazovaním a na základe získaných podkladov (spisového materiálu Polície Českej republiky, zápisnice o podaní vyjadrenia účastníka konania zo dňa 28. júla 2015, lustrácií v informačných systémoch a vlastných zistení) odporca konštatoval, že boli splnené podmienky § 82 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov, pretože navrhovateľka má neoprávnený pobyt na území Slovenskej republiky a členských štátov. Z uvedeného dôvodu dňa 28.07.2015 v zmysle § 82 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov odporca vydal rozhodnutie o administratívnom vyhostení s určením zákazu vstupu na dobu 2 (dva) roky pod č. p.: PPZ-HCP-BB7-72-016/2015-AV.

Z uvedeného dôvodu bolo voči navrhovateľke začaté správne konanie vo veci zaistenia, s ktorým bola oboznámená za prítomnosti tlmočníka z jazyka dari, čo vzala na vedomie a vlastnoručne podpísala. Z uvedeného dôvodu dňa 28.07.2015 v zmysle § 88 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov odporca vydal rozhodnutie o zaistení navrhovateľky pod č. p.: PPZ-HCP-BB7-72-019/2015-AV. Prevzatie rozhodnutia po pretlmočení do jazyka dari potvrdila vlastnoručným podpisom.

Odporca sa zaoberal aj podmienkou (či je možné dosiahnuť účel zaistenia) pre predĺženie lehoty zaistenia, pričom zhodnotil že vykonáva bezodkladne všetky úkony, aby mohla byť v prípade navrhovateľky zrealizovaná readmisia na územie Maďarskej republiky, pričom v čase rozhodovania ÚPZC Medved'ov neevidoval odpoveď príslušných policajných orgánov Maďarsku, na základe ktorého by bolo možné zrealizovať odovzdanie navrhovateľky.

Útvar policajného zaistenia pre cudzincov Medved'ov, ako útvar, ktorý vykonáva všetky úkony k zabezpečeniu realizácie readmisie, odporučil vo svojom stanovisku, ktoré bolo zaslané na odporcovi dňa 25. augusta 2015, predĺžiť lehotu na zaistenie účastníka konania, vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti.

Odporca pri stanovení dĺžky doby predĺženia zaistenia určil konkrétnu dobu zaistenia. Ďalej predĺženie zaistenia navrhovateľky je účelné a efektívne, pretože je osobou, ktorá nelegálne prekročila štátnu hranicu z Maďarska na územie Slovenskej republiky, pričom pokračovala v ceste aj do iného štátu Únie. Efektívnosť spočíva hlavne v bezproblémovom odovzdaní v konkrétnom čase za prítomnosti orgánu Policajného zboru. Týmto sa dosiahne riadne a fyzické odovzdanie a zabezpečí sa jeho odchod z územia Slovenskej republiky, kde sa nachádza nelegálne a ktoré by nezaistením nebolo možné. Navrhovateľka sa nemienila dobrovoľne vrátiť na územie Maďarska, ale chcela ďalej cestovať nelegálne.

Efektívnosťou a účelnosťou zaistenia je aj ochrana záujmov Slovenskej republiky vo vzťahu k nelegálnosti pobytu a povinnosťou odovzdania účastníka konania v rámci readmisného konania na územie iného štátu za prítomnosti orgánu Policajného zboru Slovenskej republiky. Z dôvodu, ak by nebola navrhovateľka zaistená, pokračovala by do iných krajín Únie taktiež nelegálne, ako to mala v

úmysle a nebolo by možné riadne odovzdanie, ktorého čas závisí od vyjadrenia požiadanej strany. Do uvedenej doby je preto potrebné zaistenie, ktoré priamo vyplýva zo zákona o pobyte cudzincov a je potrebné, z dôvodu, že odovzdanie prebieha prostredníctvom Policajného zboru.

K dobe zaistenia odporca uviedol, že je nevyhnutná a oprávnená na vykonanie úkonu vrátenia podľa medzinárodnej zmluvy vzhľadom aj na nepriaznivú súčasnú situáciu v oblasti nelegálnej migrácie na území Maďarska a v okolitých členských štátoch. Počas uvedenej doby odporca v spolupráci s inými útvarmi Policajného zboru vykoná všetky dostupné úkony smerujúce k zabezpečeniu odovzdania navrhovateľky na územie Maďarska. Doba zaistenia, ktorá je esenciálnou zložkou inštitútu zaistenia sa môže skrátiť, pričom presná doba zaistenia sa nedá konkrétne a taxatívne určiť, pretože závisí od viacerých faktorov, ako je aj zabezpečenie a vybavenie všetkých náležitostí potrebných k reálnemu fyzickému odovzdaniu navrhovateľky na územie Maďarska, ktoré vykoná iný útvar Policajného zboru.

Odporca sa zaoberal aj týmito alternatívami, pričom navrhovateľka nespĺnila podmienku podľa § 89 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov, pretože nepreukázala finančné zabezpečenie pobytu vo výške podľa § 6 zákona o pobyte cudzincov. Taktiež je zjavné z doterajšieho spôsobu života, že navrhovateľka nie je schopná si zabezpečiť primeranú nehnuteľnosť na bývanie, prípadne primerané ubytovanie počas pobytu na území Slovenskej republiky a finančné prostriedky na pokrytie pobytu pre seba. Predchádzajúcim pobytom a životom v inej krajine, resp. v krajine pôvodu si nevytvorila dostatočné finančné prostriedky a pokrytie svojho ďalšieho pobytu na území Slovenskej republiky, čo vyplýva z jej súčasnej finančnej situácie a nelegálneho pobytu. Taktiež sa v zápisnici o vyjadrení spísanej dňa 28.07.2015, resp. 25.08.2015 na správnom orgáne vyjadřila, že ďalšie finančné prostriedky si na území Slovenskej republiky nevie zabezpečiť. Existuje tu reálne riziko, že sa bude naďalej pohybovať v členských štátoch nelegálne a neoprávnené, pretože sa na území Slovenskej republiky nachádza bez rodinných príslušníkov a nie je držiteľom oprávnenia na pobyt, alebo sa bude skrývať v komunite svojich krajanov, pričom miesto jej pobytu nebude známe, keďže nemá na území Slovenskej republiky povolený pobyt, udelenú medzinárodnú ochranu, zabezpečené ubytovanie ani prístup k finančným prostriedkom.

Pri zaoberaní sa inými normatívnymi prostriedkami na dosiahnutie účelu sa odporca opieral o správnu úvahu a o skutočnosť, že navrhovateľka je bez dostatočných finančných prostriedkov, ktorými si zabezpečiť vhodné ubytovanie pre seba, čo by mohlo mať za následok ujmu účastníkovi konania na verejný poriadok a zdravie. Bez uvedených základných potrieb a finančných prostriedkov sa navrhovateľka môže dostať do stavu núdze, či už sociálnej, hmotnej, finančnej alebo aj protiprávnej, čo nebude prosievať bytie a životu navrhovateľky na území Slovenskej republiky.

Počas konania o predĺžení zaistenia navrhovateľky sa odporca zaoberal aj otázkou rešpektovania súkromného a rodinného života navrhovateľky v zmysle v článku 8 ods. 1 Európskeho dohovoru o ľudských právach a základných slobodách uverejneného v Zbierke zákonov číslo 209/1992 Zb. a číslo 102/1999 Z. z. Odporca práva účastníka konania vyplývajúce z čl. 8 ods. 1 Dohovoru č. 209/1992 Zb. o ochrane ľudských práv a základných slobôd neupiera a plne ich rešpektuje. Počas rozhodovania sa zaoberal aj skutočnosťami, ktoré navrhovateľka uviedla do zápisnice o podanom vyjadrení č. p.: PPZ-HCP-BB7-72-037/2015-AV zo dňa 25.08.2015. "Vo všeobecnosti je možné povedať, že vyhostenie cudzinca bude vždy vo väčšej alebo menšej miere predstavovať zásah do jeho rodinného alebo súkromného života, avšak treba uviesť, že právo na rešpektovanie rodinného a súkromného života nie je právom absolútnym. Nemožno čl. 8 vnímať len ako prameň výhod." (Rozsudok Krajského súdu Bratislava pod sp. zn. 4S 203/2011-35 zo dňa 22.5.2013).

Navrhovateľka nemá na území Slovenskej republiky žiadne záväzky, nemá k nej žiadne väzby, ani relevantné dôvody na zotrvanie na jej území.

Počas konania na odporca zaoberal a bral do úvahy aj Smernicu Európskeho parlamentu a Rady 2008/115/ES zo 16. decembra 2008 o spoločných normách a postupoch členských štátov na účely návratu štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí sa neoprávnené zdržiavajú na ich území. So zaisteným účastníkom konania sa zaobchádza humánne a dôstojne a rešpektujú sa jeho základné práva v súlade s medzinárodným a vnútroštátnym právom a sú taktiež dodržiavané zásady uznávané najmä Chartou

základných práv Európskej únie.

Na základe dokazovania, podaných vyjadrení navrhovateľky a ostatných podkladov odporca dospel k záveru, že je potrebné predĺžiť dobu zaistenia navrhovateľky nakoľko účel zaistenia naďalej trvá.

V.

Právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmavajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 250l ods. 1 O.s.p. sa v prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov, postupuje podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku „Rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti rozhodnutiam správnych orgánov“. Pokiaľ v tretej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku nie je ustanovené inak, použije sa primerane ustanovenie druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku s výnimkou § 250a (§ 250l ods. 2 O.s.p.).

Podľa § 250sa ods. 1 O.s.p. na konanie o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu o zaistení alebo proti rozhodnutiu o predĺžení lehoty zaistenia sa použijú ustanovenia § 250l až 250s, ak nie je v odsekoch 2 až 7 ustanovené inak.

Podľa § 250q ods. 1 O.s.p. o opravnom prostriedku rozhodne súd rozsudkom, ktorým preskúmané rozhodnutie buď potvrdí, alebo ho zruší a vráti na ďalšie konanie. Vo veci azylu a doplnkovej ochrany zruší súd rozhodnutie správneho orgánu a vráti vec na ďalšie konanie aj vtedy, ak po preskúmaní rozhodnutia dospel k záveru, že od vydania rozhodnutia správnym orgánom sa podstatne zmenili okolnosti veci. Ustanovenie § 250j ods. 5 platí obdobne.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnuté rozhodnutie krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z.) dospel k záveru, že rozhodnutie krajského súdu je potrebné zmeniť a rozhodnutie odporcu zrušiť. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 O.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 16.11.2015 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p.).

V predmetnej veci bol predmetom odvolacieho konania rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie odporcu o predĺžení zaistenia navrhovateľky podľa § 88 ods. 4 a 5 zákona o pobyte cudzincov, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľky v opravnom prostriedku, a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Podľa § 88 ods. 1 písm. d) zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov v znení neskorších predpisov policajt je oprávnený zaistiť štátneho príslušníka tretej krajiny na účel jeho vrátenia podľa medzinárodnej zmluvy, ak neoprávnene prekročil vonkajšiu hranicu alebo má na území Slovenskej republiky neoprávnený pobyt.

Podľa § 88 ods. 4 veta prvá zákona o pobyte cudzincov štátny príslušník tretej krajiny môže byť zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac na šesť mesiacov. Policajný útvar je oprávnený počas tohto obdobia opakovane predĺžiť zaistenie štátneho príslušníka tretej krajiny, pričom celkový čas zaistenia nesmie presiahnuť šesť mesiacov. Ak možno predpokladať, že napriek vykonaným úkonom potrebným na výkon administratívneho vyhostenia alebo trestu vyhostenia štátneho príslušníka tretej krajiny sa tento výkon predĺži z dôvodu, že štátny príslušník tretej krajiny dostatočne nespupracuje,

alebo z dôvodu, že mu zastupiteľský úrad nevydal náhradný cestovný doklad v lehote podľa prvej vety, môže policajný útvar rozhodnúť, a to aj opakovane, o predĺžení lehoty zaistenia, pričom celková doba predĺženia lehoty zaistenia nesmie presiahnuť 12 mesiacov. Lehotu zaistenia nemožno predĺžiť, ak ide o rodinu s deťmi alebo zraniteľnú osobu. Štátny príslušník tretej krajiny je zaistený dňom vydania rozhodnutia o zaistení.

Podľa § 90 ods. 1 písm. d) policajný útvar je povinný skúmať po celý čas zaistenia štátneho príslušníka tretej krajiny, či trvá účel zaistenia.

Navrhovateľka sa s rozhodnutím krajského súdu nestotožnila, namietala najmä, že rozhodnutie odporcu je zmätočné pre svoju nezrozumiteľnosť, pričom krajský súd sa nestotožnil ani s jedným z dôvodov uvedených v opravnom prostriedku a v celom rozsahu vyhovel všetkým skutočnostiam odôvodňujúcich jej zaistenie, s ktorými nesúhlasí, v čom vidí existenciu inej vady konania, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Navrhovateľka poukázala na to, že z rozhodnutia odporcu nevyplýva, že by zisťoval, či požiadala o medzinárodnú ochranu v niektorej krajine EÚ a obmedzil sa len na konštatovanie a vyjadrenia odporcu. Podľa názoru navrhovateľky mal odporca povinnosť si túto skutočnosť overiť. Namietala, že v zmysle dohody o readmisii nemôže byť navrhovateľke na ujmu, že požadovaná zmluvná strana nereaguje na žiadosť žiaducej strany o readmisiu, čo spôsobuje nezákonnosť rozhodnutia odporcu.

Zaistenie cudzinca je potrebné považovať za obmedzenie alebo dokonca v závislosti na povahe, dĺžke, dôsledkoch a spôsobe zaistenia zbavenie jeho slobody a podľa názoru odvolacieho súdu ide o veľmi citelný zásah do jedného z najvýznamnejších práv jednotlivca. Takýto zásah môže byť prípustný len za prísne vymedzených podmienok definovaných nielen zákonom o pobyte cudzincov alebo predovšetkým ústavným poriadkom SR. Podľa čl. 8 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd je osobná sloboda zaručená. Podľa čl. 8 ods. 2 Listiny nesmie byť nikto zbavený svojej slobody inak než z dôvodov a spôsobom, ktorý stanoví zákon.

Podľa čl. 5 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikto nesmie byť zbavený slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním stanoveným zákonom.... (písm. f/) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby, aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie, alebo osoby, proti ktorej prebieha konanie o vyhostenie alebo vydanie (tiež čl. 9 ods. 1 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach a čl. 6 Listiny základných práv Európskej únie).

Zo všetkých zmienených právnych dokumentov podľa najvyššieho súdu vyplýva zákaz svojvoľného zbavenia či obmedzenia osobnej slobody.

Podľa čl. 5 ods. 1 písm. f/ Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd a k nemu sa vzťahujúcej judikatúry EŠLP môže zaistenie alebo iné zbavenie osobnej slobody cudzinca (napr. vydanie alebo vyhostovacia väzba) prebehnúť jednak iba v súlade s konaním stanoveným zákonom, pričom táto právna úprava musí mať určitú kvalitu tak, aby jasne a predvídateľným spôsobom vymedzovala podmienky zaistenia alebo iného obmedzenia osobnej slobody a jednak toto zbavenie osobnej slobody musí sledovať Dohovorom vymedzený účel, teda zabrániť nepovolenému vstupu cudzinca na územie alebo realizovať vyhostenie či vydanie (napr. rozsudky EŠLP zo dňa 25.6.1996 Amuur proti Francúzsku, zo dňa 5.2.2002 Čonka a ďalší proti Belgicku, zo dňa 27.11.2003 Shamsa proti Poľsku, zo dňa 25.1.2005 Singh proti ČR, zo dňa 27.1.2008 Rashed proti ČR, zo dňa 12.2.2009 Nolan a ostatní proti Rusku, zo dňa 19.2.2009 A. a ostatní proti Spojenému kráľovstvu).

Rovnako podľa čl. 15 ods. 1 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/115/ES o spoločných normách a postupoch v členských štátoch pri navracaní neoprávnene pobývajúcich štátnych príslušníkov tretích krajín (ďalej len smernica 2008/115/ES“) môžu členské štáty zaistiť iba štátneho príslušníka tretej krajiny, o ktorého navrátenie prebieha konanie, a to za účelom prípravy návratu alebo o výkonu vyhostenia, najmä v prípadoch kde hrozí nebezpečenstvo skrývania alebo dotýčny štátny

príslušník tretej krajiny sa vyhýba príprave návratu či uskutočňovania vyhostenia alebo ho inak sťažuje. K zaisteniu je možné prikročiť len vtedy, pokiaľ nemôžu byť v konkrétnom prípade účinne uplatnené iné dostatočné účinné avšak miernejšie donucovacie opatrenia.

Akékoľvek zaistenie musí trvať čo najkratšiu dobu a iba dovtedy pokiaľ sú s náležitou starostlivosťou učené úkony smerujúce k vyhosteniu (vráteniu). Pokiaľ sa ukáže, že reálny predpoklad pre vyhostenie alebo vrátenie prestal z právnych alebo iných dôvodov existovať alebo prestali existovať podmienky uvedené v ods. 1, stráca zaistenie odôvodnenie a dotyčná osoba musí byť bezodkladne prepustená (čl. 15 ods. 4 smernice 2008/115/ES).

Podľa Súdneho dvora Európskej únie návratová smernica zavádza presný postup, ktorý majú členské štáty použiť pri navrátení neoprávnene pobývajúcich štátnych príslušníkov tretích krajín a stanovuje poradie jednotlivých po sebe idúcich fáz, ktoré tento postup zahŕňa.

Odvolací súd preto upozorňuje na nutnosť eurokonformného výkladu zákona o pobyte cudzincov práve s ohľadom na existenciu návratovej smernice a povinnosti implementácie jeho obsahu do vnútroštátnych právnych noriem.

A práve za použitia takéhoto výkladu na rozdiel od názoru krajského súdu dospel odvolací súd k záveru, že správny orgán v konaní pochybil, keď si napriek nejednoznačným informáciám neoveril, či bola zo strany navrhovateľky podaná v Maďarskej republike žiadosť o udelenie azylu. Aj napriek existencii objektívnych dôvodov, pre ktoré maďarské autority zjavne nereagovali v predpokladanom časovom rozmedzí na odporcovu žiadosť o readmisiu, na základe čoho rozhodol odporca o predĺžení zaistenia podľa § 88 ods. 4 a § 88 ods. 1 písm. d) bez ich vyjadrenia, treba zdôrazniť, že to nezbavuje odporcu povinnosti rozhodnúť na základe spoľahlivo zisteného stavu vecí. Tu odvolací súd poukazuje na poskytnutie informácie o evidovaní navrhovateľky ako žiadateľa o azyl v Maďarsku zo dňa 10.08.2015 a následné oznámenie Spoločného kontaktného pracoviska Čunovo - Rajka zo dňa 19.08.2015, kde bola informácia o podaní žiadosti o azyl popretá.

Podľa zistenia odvolacieho súdu sa však v pripojenom administratívnom spise odporcu nachádza kópia úradného záznamu OCP PZ Žilina z 25.8.2015 oznamujúca zamietavé stanovisko Maďarskej republiky k prevzatíu účastníka konania na readmisiu podľa medzinárodnej zmluvy z dôvodu, že tento je v súčasnej dobe evidovaný ako žiadateľ o azyl ako aj kópia stanoviska Maďarskej republiky doručeného Riaditeľstvu hraničnej a cudzineckej polície Banská Bystrica dňa 28.8.2015 v zmysle, ktorého je navrhovateľka (a L. W.) žiadateľom o azyl evidovaným pod č. 10143052 a 10143016, čo vyvoláva dôvodné pochybnosti o dostatočnom a pochybnosti nevzbudzujúcom zistení skutkového stavu a nemalo tak ujsť ani pozornosti súdu prvého stupňa.

Podľa Najvyššieho súdu SR je možné dospieť k záveru, že v prípade, keď nie je v dobe rozhodovania správneho orgánu o zaistení cudzinca vyvrátené, že sa jedná o cudzinca, ktorý požiadal o azyl a je možnosť, že účel zaistenia, v danom prípade vrátenie na základe readmisnej dohody nebude realizovateľné práve pre prekážku azylového konania (ktoré právoplatne neskončilo), nebude možné zbavenie či obmedzenie osobnej slobody považovať za súladné s ústavným poriadkom SR, s medzinárodnými záväzkami SR v oblasti ochrany základných práv a podľa súčasného právneho stavu ani s ustanoveniami návratovej smernice.

V danom prípade, odporca predĺžil lehotu zaistenia navrhovateľky podľa § 88 ods. 1 písm. d) a 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov, na účel jej vrátenia v zmysle readmisnej dohody, nakoľko neoprávnene prekročila štátnu hranicu z územia Maďarskej republiky na územie Slovenskej republiky a neoprávnene sa zdržiavala na území SR.

Na základe uvedených skutočností však možno konštatovať, že už v čase rozhodovania odporcu o predĺžení zaistenia existovali pochybnosti o statuse navrhovateľky a ani v čase rozhodovania súdom prvého stupňa neboli pochybnosti o tom, či bude navrhovateľku možné vrátiť na územie Maďarskej republiky.

republiky na základe readmisnej dohody z dôvodu jej žiadosti o azyl, odstránené. Vzhľadom na to, že v štádiu odvolacieho preskúmavacieho konania sa tieto skutočnosti potvrdili, čo vyplýva nielen z rozhodnutia Riaditeľstva hraničnej a cudzineckej polície Banská Bystrica č. PPZ-HCP-BB2-68-001/2015-SK z 13.10.2015 o zrušení rozhodnutia o vyhostení navrhovateľky a zákaze vstupu na územie Slovenskej republiky a zastavení konania ale aj vyjadrenia samotného odporcu zo 4.11.2015, je dôvodný záver, že bolo bez pochyby preukázané, že rozhodnutie o predĺžení zaistenia navrhovateľky stratilo svoj podklad, nakoľko v prípade navrhovateľky ako žiadateľa o azyl odpadol dôvod jej zaistenia podľa § 88 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov na základe readmisie. Zaistenie podľa tohto ustanovenia sa tak stalo neúčelným a neefektívnym a teda nie je v súlade so zákonom, pričom ide podľa názoru odvolacieho súdu o takú podstatnú zmenu okolností, na ktorú bolo potrebné prihliadnuť už v konaní pred súdom prvého stupňa a krajský súd nemal túto skutočnosť opomenúť.

Z uvedených dôvodov dospel odvolací súd na rozdiel od súdu prvého stupňa k záveru, že rozhodnutie odporcu je potrebné zrušiť, nakoľko predĺženie zaistenia navrhovateľky stratilo podklad. Neboli tak splnené predpoklady na jeho potvrdenie súdom prvého stupňa, a odvolací súd preto odvolaním napadnutý rozsudok zmenil tak, že rozhodnutie odporcu zrušil (§ 250ja ods. 3 O.s.p.).

Odvolací súd nerozhodol zároveň o povinnosti bezodkladne prepustiť navrhovateľku z dôvodu, že z pripojeného administratívneho spisu odporcu ako aj vyjadrenia odporcu k odvolaniu zo dňa 4.11.2015 je zrejmé, že navrhovateľka bola dňa 26.10.2015 v čase o 10.30 hod. prepustená zo zaistenia príkazom na prepustenie č. PPZ-HCP-BB7-72-060/2015-AV z dôvodu § 90 ods. 2 písm. b) bod 1 zákona (zanikol účel zaistenia). Navrhovateľka bola uvedeným dňom opätovne zaistená rozhodnutím správneho orgánu č. p. PPZ-HCP-BB7-72-071/2015-AV podľa § 88 ods. 1 písm. c) na účel zabezpečenia prípravy alebo výkonu jeho prevozu podľa osobitného predpisu. Toto rozhodnutie, ktoré zohľadňuje nové skutočnosti od vydania (v tomto konaní) preskúmavaného rozhodnutia a predstavuje nové dôvody zaistenia, ktoré nie sú predmetom tohto preskúmavacieho konania, preto odvolací súd dospel k záveru, že takýto výrok by fakticky eliminoval účinky predmetného rozhodnutia, ktoré nebolo predmetom tohto preskúmavacieho konania.

Pri rozhodovaní o náhrade trov konania vychádzal odvolací súd z ustanovenia § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s ustanovením § 250l ods. 2 O.s.p.. Navrhovateľka, ktorá mala v konaní úspech si právo na náhradu trov konania neuplatnila, preto jej odvolací súd náhradu trov konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok **n i e j e** prípustný.